Recensie: Wanderink ***

HetPaleis
zaterdag 8 maart 2025

foto © FroeFroe

Recensie:
'Ik hoop dat het bijna gedaan is' zegt een jong meisje achter ons tegen haar mama enkele minuten voor het einde van Wanderink, een dansvoorstelling van Anastassya Savitsky die ze samen danst met Gudrun Ghesquiere terwijl ze begeleid wordt door live muziek van Tim Vanhamel en er live schilderwerk geprojecteerd wordt op het witte schuin hellend dansvlak, het podium en het doek achteraan door Marlies Vander Straeten. 'De waarheid komt uit een kindermond' klinkt het gezegde, al kan die soms behoorlijk ongenuanceerd en hard binnenkomen. Aan deze journalist de weinig benijdenswaardige taak om daar nuance in proberen te leggen.

Want voor alle duidelijkheid, ik ben het absoluut eens met dat meisje. Wie ben ik trouwens om haar op Internationale Vrouwendag tegen te spreken? Wanderink komt namelijk bijzonder ambient over vanaf de start. De bewegingen zijn traag, glijdend, over stappend, maar zelden zit er een tempowisseling in, op een paar versnelde spiraalbewegingen na die we boven zien uitgevoerd worden.
Het opzet van deze voorstelling is nochtans erg sterk waarbij verschillende kunstvormen: muziek, dans en teken/schilderkunst samenkomen en elkaar versterken. Dat gebeurt ook. Want zo zien we Savitsky traag op haar zij naar beneden glijden terwijl de elektronica van Vanhamel in combinatie met de chimes een magische sfeer oproepen. Vanuit het verlengende van haar armen en handen, daarna ook haar benen en voeten worden er groene lijnen getrokken op het speelvlak die later de stengels zullen blijken van enkele bloemen, met gele, paarse en andere kleuren van knoppen.
Qua gevoel is Lente van Vivaldi nooit ver weg, al klinkt deze soundscape veel moderner en zijn er hoegenaamd geen muzikale verwijzingen naar de Vier Jaargetijden. Daarnaast is datgene wat we te zien krijgen op het podium via Vander Straeten zowel figuratief als abstract. En wellicht wringt bij dat laatste het schoentje voor de zes plussers. Wanneer Marlies de benen en voeten en armen en handen van de danseressen verlengt in haar werk en dat simultaan geprojecteerd wordt op het podium kunnen ze daar wat mee. Ook wanneer er diagonaal streepjes getrokken worden en Savitsky daarover wandelt.
Maar met de spiraalbewegingen, de korte, iets langere en langere strepen die de intensiteit van een beweging benadrukken, of de voeten die spetters tonen op het speelvlak, is het wellicht lastiger voor hen om daar betekenis aan te geven hoewel die perfect de lijnvorming van de dans benadrukken. Ook de intensiteit van de muziek neemt toe, waarbij Vanhamel de zaak orkestraal doet opentrekken, de elektrische gitaar op den duur zijn ding laat doen, of dan weer bijzonder gepunt ritmisch via percussie uit de hoek komt.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Er zit dus wel degelijk afwisseling in Wanderink maar hoogstwaarschijnlijk is het niet genoeg om de spanningsboog voldoende strak te houden tijdens een uur. Het repetitieve, op de zij of ondersteboven traag op de rug naar beneden glijden, is weliswaar anders maar toch ook weer hetzelfde, zal daarnaast wellicht ook niet in het voordeel van deze voorstelling spelen bij de allerjongsten. Herhaling komt trouwens zowel terug in de getoonde muziek, dans en teken/schilderkunst.

Wat weliswaar straf is, is hoe slim er gespeeld wordt met licht en donker, hier door gewoon vanuit een witte projectie te starten, en daarop te tekenen of te schilderen en naar het einde toe die achtergrond via zwarte verf donker te maken, nadat er even abstract gerefereerd lijkt te zijn naar De sterrennacht van Van Gogh met nachtblauwe hemel, gele sikkelvormige maan en vierkante sterren. Al even abstract zijn de gele vlekjes in een lichtblauwe ovaalvormige omgeving, wat doet denken aan een vijver met eendjes met daarboven een grote blauwe wolk met witte accenten in.

In de zwarte omgeving die de duisternis benadrukt, creëert Vander Straeten licht door strepen kleur toe te voegen die dan schijnen op de danseressen die dan zwarte kleren met glitters in verwerkt dragen en zo ook gaan fonkelen. Groter kan het contrast niet zijn met het begin van Wanderink waarin we Savitsky volledig in het wit, inclusief schoenen en na verloop van tijd ook met een molensteenkraag aan, wat hoogstwaarschijnlijk een referentie is naar Rubens, aan het werk zien.

De kans is dus zeer groot dat die zesjarige achter ons niet alles heeft kunnen plaatsen waarbij je je kan afvragen of dit niet eerder een voorstelling is voor 8-plussers. Eenvoudig is ze namelijk niet. Compleet daarentegen wél. Nog een puntje van kritiek misschien: ik zat op een plek waar de zichtlijnen niet gegarandeerd waren, omdat ik naar de rug keek van Marlies Vander Straeten. Een tijdje zien we een danseres links aan de rand van het hellend vlak bewegen, maar vanuit mijn zetel was dat niet te zien, omdat Vander Straeten tussen mij en de danseres zat. Dat is een basisfout en rekenen we zoals onze lezers ondertussen weten stevig door in ons eindoordeel. De mensen die extreem rechts zitten op de parterre zien namelijk niet alles. Dat had vermeden kunnen worden door hen voor aanvang een andere plek toe te wijzen, wat perfect mogelijk was vermits de voorstelling lang niet uitverkocht was.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.